

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **X**, narozený dne X
státní příslušností X
t.č. Zařízení pro zajištění cizinců Balková 1, 331 65 Tis u Blatna
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2024 č. j. KRPA-91607-30/ČJ-2024-000022-ZZC

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým byla podle ust. § 124b odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodloužena doba jeho zajištění za účelem správního vyhoštění stanovená rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 3. 2024 č. j. KRPA-91607-12/ČJ-2024-000022-ZZC, a to o 90 dnů.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

2. Žalobce ve své žalobě namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť žalovaný správní orgán vycházel z nesprávně a nedostatečně zjištěného skutkového stavu a své rozhodnutí odůvodnil pouze obecnými úvahami. Konstatoval, že napadené rozhodnutí je na několika místech vnitřně rozporuplné, což jen více poukazuje na nedostatečně zjištěný skutkový stav. Měl za to, že žalovaný je povinen ve všech případech zvážit možnost aplikace mírnějších opatření předtím, než přistoupí k zajištění. Žalobce se ohradil proti presumpcím žalovaného, že bude porušovat právní předpisy, bude mařit zvláštní opatření a nebude spolupracovat se správním orgánem. Tyto závěry považoval za neúměrné svému provinění, neboť na území pobýval toliko jeden den, a to proto, aby se dostal do jiného členského státu, pro který disponuje pobytovým oprávněním. Domníval se, že jeho zajištění je nezákonné, protože jeho protiprávní jednání nedosahovalo takové intenzity, která by znamenala nezbytnost zajištění. Měl za to, že napadené rozhodnutí se nedostatečným způsobem vypořádalo s možností uložení zvláštních opatření. V žalobě poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 349/2016-48 ze dne 28. 6. 2017, ve kterém soud dospěl k závěru, že správní orgán má povinnost cizince nezajistit, pokud lze téhož účelu dosáhnout mírnějšími prostředky.
3. Dále v žalobě namítal, že žalovaný vadně právně kvalifikoval jeho situaci, neboť je držitelem platného oprávnění k pobytu na území Italské republiky, měl za to, že mu mělo být uloženo zajištění za účelem transferu podle tzv. Dublinského nařízení. Žalovaný však neměl v napadeném rozhodnutí na tuto skutečnost nikterak reflektovat a pracoval s premisou, že vyhoštění žalobce do země původu je možné. Konstatoval, že i pokud by zajištění bylo v souladu se zákonem, tak doba zajištění byla stanovena v rozporu se zákonem. Poukázal na to, že institut zajištění je mimořádný a doba zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli. Správní orgán musí důkladně svědomitě posuzovat skutečnosti, které by zajištění odůvodňovaly, přičemž tyto musí být doloženy ve spisovém materiálu. Měl za to, že nebyla zohledněna jeho konkrétní situace, protože žalovaný měl naprosto rezignovat na popis probíhajících konzultačních řízení mezi Švýcarskem a Itálií.
4. Žalovaný ve svém vyjádření reagoval na veškeré žalobní námitky, přičemž se podrobně vyjádřil k tomu, proč nepřistoupil k možnosti užití mírnějších opatření, kdy po zhodnocení dosavadního chování žalobce měl za to, že v jeho případě existuje důvodná obava, že výkon rozhodnutí bude z jeho strany zmařen. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.
5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s ust. § 172 odst. 5 větou druhou zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce v zákonem stanovené lhůtě nenavrhl nařízení jednání a soud neshledal nezbytným nařízení jednání o věci samé.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: úřední záznam č. j. KRPA-91607-2/ČJ-2024-001264 ze dne 16. 3. 2024, záznam č. j. PPR-92012/MPS-2024-CZ-1242857/2024-IJ ze dne 17. 3. 2024, rozhodnutí o zajištění č. j. KRPA-91607-12/ČJ-2024-000022-ZZC ze dne 17. 3. 2024, žalobou napadené rozhodnutí č. j. KRPA-91607-30/ČJ-2024-000022-ZZC ze dne 12. 6. 2024.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

8. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 16. 3. 2024 v 17:30 byl hlídkou policie na nástupišti č. 6. Hlavního nádraží Praha v ulici Wilsonova kontrolován cizinec, který přicestoval vlakem č. 175 jedoucím z Berlína, a to bez platného jízdního dokladu. Lustrací bylo zjištěno, že se jedná o žalobce, kterému byl vydán příkaz k vycestování ze schengenského prostoru (žádající stát Rakousko). Oddělení cizinecké policie Kaplanova následně hlídce potvrdilo, že žalobci bylo vydáno rozhodnutí o navrácení se zákazem vstupu. S ohledem na uvedená zjištění byl žalobce omezen na osobní svobodě a převezen na oddělení cizinecké policie Kaplanova. Žalobce byl rozhodnutím ze dne 17. 3. 2024 č. j. KRPA-91607-12/ČJ-2024-000022-ZZC zajištěn podle ust. § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců na dobu 90 dnů.
9. Žalobce při podání vysvětlení dne 17. 3. 2024 správnímu orgánu sdělil, že žije v Itálii, kde má trvalou adresu. Do České republiky přicestoval vlakem z Německa, kde byl pracovně a pobýval tam již dříve 4 roky od roku 2018. Sdělil, že všechny doklady má z Itálie, ve které celou dobu žil a měl za to, že tam stále může bydlet a žít. Během cestování po Evropě byl zadržen v Rakousku policií na dobu dvou měsíců. Nebylo mu známo, že v Rakousku dostal vyhoštění. Celá rodina žalobce žije v Itálii. Uvedl, že nemá na území České republiky či Evropské unie žádnou osobu, kvůli které by bylo skončení jeho pobytu nepřiměřeným zásahem do rodinného a soukromého života. Peníze na složení finanční záruky neměl a adresu pobytu měl pouze v Itálii. Uzavřel, že do X nevycestuje, ale vycestuje dobrovolně do Itálie, kde může pobývat a nemá tam žádné problémy.
10. Žalobou napadeným rozhodnutím byla prodloužena doba zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění stanovená rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 3. 2024 č. j. KRPA-91607-12/ČJ-2024-000022-ZZC, a to o 90 dnů.
11. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
12. Podle ust. § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie může zajistit na dobu nezbytně nutnou neoprávněně pobývajícího cizince staršího 15 let za účelem jeho vycestování, jestliže uplynula lhůta k dobrovolnému opuštění území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace uvedená v záznamu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1860 ze dne 28. listopadu 2018 o využívání Schengenského informačního systému při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí.*
13. Podle ust. § 124b odst. 4 zákona o pobytu cizinců *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy vycestování cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy vycestování cizince, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem vycestování je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*
14. Podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.

15. Podle ust. § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohroží výkon správního vyhoštění, a přiblíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
16. Právo na osobní svobodu je jedním z nejvýznamnějších základních práv. Zbavení osobní svobody proto musí představovat výjimku ze zásady, že veřejná moc nemůže jednotlivce zbavit osobní svobody. Přípustnost této výjimky podmiňují úzce vykládaná kritéria definovaná v čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech („Úmluva“), čl. 8 Listiny základních práv a svobod, zákoně o pobytu cizinců a směrnici č. 2008/115/ES („návrátová směrnice“) ve spojení s čl. 6 Listiny základních práv EU. Z čl. 15 odst. 4 návratové směrnice vyplývá, že jednou z podmínek zákonnosti zajištění je existence reálného předpokladu vyhoštění či vycestování. Každé zajištění cizince musí sledovat konkrétní účel – v tomto případě uskutečnění vycestování. Zajištění nemůže obstát, pokud tento účel nebude reálně možné naplnit ve stanovené době trvání zajištění.
17. Městský soud v Praze k možnosti využití zvláštních opatření za účelem vycestování podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019 č. j. 7 Azs 144/2019-19, ve kterém se uvádí: „*Problematikou uložení zvláštních opatření namísto zajištění se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval. V rozsudku ze dne 15. 7. 2011, č. j. 7 As 76/2011 - 50, k tomu uvedl: „Zajištění cizince musí být vyhrazeno pro případy, kdy skutečně nelze zajistit výkon správního vyhoštění jinými prostředky, například uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Není však pravdou, že by policie musela vždy nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve v případě neúspěchu by mohla cizince zajistit. Takový výklad by vedl v důsledku často ke zmaření výkonu správního vyhoštění. I když by totiž bylo zřejmé, že se cizinec bude snažit vyhnout vycestování z České republiky, policie by mu nejdříve uložila zvláštní opatření, a poté, co by zjistila, že zvláštní opatření nevedlo ke kýženému cíli, neboť cizinec se začal skrývat nebo odcestoval do jiného státu, mohl by již být výkon správního vyhoštění zmařen a k zajištění cizince by vůbec nemohlo být přistoupeno.“ Uložení mírnějšího opatření je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložení zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je zcela samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 As 104/2013 - 30). Zákon tak zohledňuje zájem na tom, aby přijatá opatření byla skutečně účinná. Požadavek na aplikaci mírnějších prostředků proto nelze vykládat tak, že policie je povinna nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve až v případě neúspěchu cizince zajistit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2011, č. j. 5 As 59/2011 - 64). Důvod zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců paušálně nevylučuje možnost použití zvláštního opatření. Správní orgán je vždy povinen zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy Evropské unie (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 38). Posouzení, zda správní*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

orgán přistoupí k uložení zvláštního opatření, nezahrnuje pouze subjektivní postoj cizince, zda by byl schopen a ochoten se danému opatření podrobit, ale předpokládá objektivní hodnocení celkové situace správním orgánem, na kterém leží odpovědnost rozhodnout, zda uložené opatření splní svůj účel. Vedle toho, že správní orgán musí uvedenou úvahu učinit, musí ji také promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí (srov. rozsudky ze dne 21. 3. 2012, č. j. 1 As 11/2012 - 74; ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012 - 40; nebo ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51).“

18. Zdejší soud je toho názoru, že se žalovaný s otázkou možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování řádně vypořádal. Na str. 6 až 7 napadeného rozhodnutí dostatečně a srozumitelně vysvětlil, proč se rozhodl žalobci žádné ze zvláštních opatření dle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců neuložit. Nelze tak přisvědčit názoru žalobce, že žalovaný nedostatečně vyhodnotil možnost uložení mírnějších opatření ve formě zvláštních opatření dle ust. § 123b a § 123c, ani že by rozhodnutí bylo paušalizované a nedostatečně individualizované.
19. Žalovaný dostatečně odůvodnil nemožnost uložení každého jednotlivého zvláštního opatření za účelem vycestování. Pokud jde o možnost uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, žalovaný poukázal na to, že žalobce nemá na území České republiky žádný povolený pobyt, ani nahlášenou adresu, rovněž nebyl schopen uvést ani svou adresu v Itálii. Českou republikou pouze projížděl a nedisponoval žádnými finančními prostředky. Žalovaný tak měl za to, že žalobce neskýtá záruku, že se bude zdržovat na jím uvedené adrese a plnit povinnosti jemu uložené. Dle názoru soudu je vysoké riziko, že se bude žalobce vyhýbat správnímu orgánu, neboť je mu známo, že zde pobývá neoprávněně, že porušil zákony České republiky a členských států Evropské unie a je osobou, které je vydáno rozhodnutí o navrácení se zákazem vstupu a sám informoval o tom, že vycestuje do Itálie a bude tam dále pobývat. K možnosti uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců žalovaný uvedl, že složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených s vycestováním není možné, jelikož žalobce sice nějaké finanční prostředky má, ale nedisponuje částkou pro složení finanční záruky. Co se týče možnosti uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, žalovaný měl s ohledem na zjištěné skutečnosti za to, že žalobce neskýtá žádnou záruku, že bude dodržovat povinnost osobně se hlásit na policii v době policií stanovené, jelikož žalobce již dříve opakovaně nechtěl právní předpisy států Evropské unie, když nerespektoval rozhodnutí o vyhoštění (uložené Rakouskem) ze dne 21. 11. 2023. K možnosti uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců žalovaný konstatoval, že žalobce neskýtá záruku, že by plnil povinnost zdržovat se v místě určeném policií, ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly, a to s ohledem na skutečnost, že se na území České republiky zdržoval neoprávněně, čímž dal jasně najevo, co si myslí o právním řádu České republiky.
20. Je tedy zjevné, že žalovaný při posuzování možnosti uložit zvláštní opatření za účelem vycestování dle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců vycházel z konkrétních okolností případu. Žalovaný zdůraznil, že z předchozího jednání žalobce bylo zřejmé, že nebude respektovat uložené povinnosti, neboť již porušoval zákony smluvních států Evropské unie, když nelegálně pobýval na území Rakouska a České republiky a nerespektoval rozhodnutí správních orgánů.
21. Z daného je zřejmé, že žalovaný situaci žalobce a skutkové okolnosti případu posoudil komplexně, individualizovaně, bez jakékoli známky paušalizace (k tomu srov. rozsudek

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs 294/2016 - 18). Soud rozhodnutí žalovaného shledal zcela v souladu také s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 38.

22. Městský soud v Praze se ztotožnil se závěry žalovaného, že v případě žalobce jsou dány důvody, pro které je důvodné se domnívat, že žalobce bude dále porušovat právní předpisy, bude mařit zvláštní opatření a nebude spolupracovat se správním orgánem. Byl to sám žalobce, kdo uvedl, že v případě propuštění ze zajištění vycestuje do Itálie, tudíž by zjevně nemohl respektovat opatření stanovená žalovaným, rovněž žalobci byl vydán příkaz k vycestování ze schengenského prostoru, který žalobce nerespektoval a dále cestoval po území schengenského prostoru. Žalobce také pobýval na území České republiky nelegálně a pokud by nebyl kontrolován policií, tak by ve svém nelegálním pobytu na území schengenského prostoru pokračoval. Přestože žalobce zlehčoval porušení právních předpisů, kterého se dopustil, tak zdejší soud má za to, že v jeho případě se jedná o naprosto zjevné nerespektování právních předpisů všech států, které navštívil, a proto nebylo možné přistoupit k uložení mírnějších opatření místo zajištění.
23. Pokud žalobce namítal, že v jeho případě došlo k vadné právní kvalifikaci a mělo mu být uloženo zajištění za účelem transferu podle Dublinského nařízení, tak tuto námitku považuje soud za zcela lichou. Žalobce byl zajištěn za účelem vycestování, a to do domovského státu, nebo do Itálie, a to proto, že mu rozhodnutím Rakouska byla uložena povinnost vycestovat z území Evropské unie a smluvních států do dne 21. 11. 2023, kterou nerespektoval. Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále též „nařízení Dublin III“), jak již název napovídá, stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl. Ze správního spisu nevyplynulo, že by žalobce byl žadatelem o azyl, tudíž na jeho případ nařízení Dublin III nedopadá a v posuzovaném případě se neaplikuje.
24. Jedním z předpokladů řádného postupu žalovaného je kvalitní a dostačující odůvodnění rozhodnutí. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 – 79: *„Správní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu). Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem. Pouze v případě, kdy jsou shora uvedené úvahy obsaženy ve správním rozhodnutí a dle své povahy mají oporu ve správním spisu, mohou se soudy ve správním soudnictví ujmout své přezkumné činnosti a posoudit, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení či ho nezneužil (§ 78 odst. 1 in fine s. ř. s.).“*
25. Žalovaný k délce prodloužení doby zajištění žalobce o 90 dnů uvedl, že bylo přihlédnuto k předpokládané složitosti přípravy výkonu vycestování. Poukázal na skutečnost, že žalobce nedisponuje platným cestovním dokladem, je nutné tak zajistit cestovní doklad náhradní. Kroky k vydání náhradního cestovního dokladu, který je nezbytný pro samotnou realizaci vycestování, tedy byly učiněny a proces stále probíhá. Správní orgán rovněž musí vyčkat odpovědi Itálie týkající se platnosti pobytového oprávnění. Následně je nezbytné vyčkat

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

reakce dožadovaných států a vydání cestovního dokladu, přičemž průměrná doba vyřízení se pohybuje mezi 40 až 60 dny.

26. Z uvedeného a správního spisu je dle soudu zřejmé, že ze strany žalovaného, resp. Ředitelství služby cizinecké policie (dále též „ŘSCP“) byly učiněny potřebné kroky k přípravě vycestování, resp. zajištění náhradního cestovního dokladu. Ze zjištěného skutkového stavu nevyplývá žádná překážka, pro kterou by v budoucnu nebylo možné vycestování realizovat. Soud je tedy vzhledem k uvedeným skutečnostem přesvědčen, že žalovaný mohl nepochybně očekávat, že v dohledné době dojde k ověření totožnosti žalobce a následnému vydání náhradního cestovního dokladu, a z tohoto důvodu reálně předpokládat realizaci vycestování žalobce ve lhůtě prodloužení doby zajištění. V této souvislosti tak soud neshledal pochybení v odůvodnění přiměřenosti prodloužení doby zajištění žalobce o 90 dnů, když žalovaný uvedl, že proces ověření totožnosti zabere společně s vyřízením náhradního cestovního dokladu mezi 40 až 60 dny (v této lhůtě rovněž očekával odpověď Itálie ve věci pobytového oprávnění žalobce) a následně je nezbytné zajistit letenky a průvoz přes jiné státy, kdy uvedl přibližnou časovou náročnost těchto jednotlivých kroků. Soud považuje odůvodnění žalovaného ohledně stanovení délky prodloužení doby zajištění za řádné, dostatečné, individualizované a přezkoumatelné. S ohledem na řádné odůvodnění konkrétních kroků, které budou nutné provést během stanoveného prodloužení doby zajištění, včetně uvedení jejich časové náročnosti, soud rovněž neshledal délku prodloužení doby zajištění žalobce o 90 dnů nepřiměřenou.
27. Soud k námitce nedostatečně odůvodněného pokračování doby trvání zajištění uzavírá, že doba trvání zajištění byla stanovena v rámci zákonem stanoveného rozmezí, a to s ohledem na kvalifikovaný a přezkoumatelným způsobem uvedený časový odhad kroků nezbytných k dosažení cíle zajištění, tj. vycestování žalobce. Tato námitka je tak dle názoru soudu nedůvodná.
28. Žalovaný v daném řízení postupoval svědomitě, aktivně, byl to naopak žalobce, který nedostatečně vyplnil podklady potřebné pro ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu. V daném případě je tedy zcela oprávněný postup žalovaného, který stanovil pokračování doby trvání zajištění s ohledem na další nezbytné procesní úkony a dobu, která je potřeba k samotné realizaci vycestování.
29. Námitku žalobce, že konzultační řízení mezi Rakouskem a Itálií není v rozhodnutí dostatečně popsáno, nepovažuje soud za důvodnou, neboť žalovaný správní orgán do napadeného rozhodnutí uvedl veškeré informace, které mu ŘSCP poskytlo. Ředitelství služby cizinecké policie se rovněž řádně dotázalo italské strany na průběh těchto řízení, avšak odpověď mu poskytnuta nebyla, tudíž žalovaný nemohl v napadeném rozhodnutí žádné dodatečné informace uvést.
30. Žalobce dále namítal, že v posuzovaném případě nebyly naplněny podmínky pro jeho zajištění. Dle soudu okolnosti případu potvrzují obavu, že žalobce bude i nadále porušovat právní předpisy členských států Evropské unie a České republiky, nebude respektovat rozhodnutí o vycestování a nadále bude pobývat na území schengenského prostoru i přes uložený zákaz vstupu ode dne 21. 11. 2023, který mu byl uložen na dobu dvou let. Žalobce nejprve v roce 2022 cestoval do Rakouska nelegálně, za což mu byl uložen dvouletý zákaz vstupu na území schengenského prostoru, který nerespektoval a cestoval po Evropě a pobýval v Německu a následně přicestoval nelegálně do České republiky a vyjádřil svůj úmysl dále cestovat do Itálie, je tedy zjevné, že žalobce nemá v úmyslu respektovat zákaz vstupu a

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

rozhodnutí o navrácení. Žalovaný svůj závěr o naplnění podmínek pro prodloužení doby zajištění žalobce v dostatečném rozsahu odůvodnil a jeho postup lze považovat za souladný se zákonem. Lze shrnout, že v daném případě existovalo důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl mařit výkon rozhodnutí o vycestování. Soud se s tímto hodnocením žalovaného ztotožňuje.

31. Městský soud v Praze souhlasí s žalovaným, že v případě žalobce nejsou dány takové okolnosti, které by umožňovaly uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Žalobce nerespektuje právní předpisy a rozhodnutí správních orgánů, rovněž nenabídl složení finanční záruky. Vzhledem k uvedenému soud uzavírá, že nebyly naplněny podmínky, za nichž by připadalo v úvahu uložení zvláštních opatření za účelem vycestování ve smyslu ust. § 123b a ust. § 123c zákona o pobytu cizinců. Tento závěr je v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu.
32. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
33. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 11. července 2024

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.